

EEN NIEUWE TIJD

Katrine Wessel

Een nieuwe tijd

DE FAMILIE
WINTER 1

ecean

Een nieuwe tijd is deel 1 van de serie De familie Winther

Oorspronkelijke titel *Familien Winther*

© 2018 Pitch Forlag AS, Oslo

© 2024 Nederlandse vertaling Nuanxed / Oceaan

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden vervoelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

Omslagontwerp Villa Grafica

NUR 342/343

ISBN 9789046832769

ISBN 9789046832776 (e-book)

ISBN 9789046832783 (audiobook)

www.oceanboeken.nl

Oceaan maakt deel uit van Park Uitgevers

*Een moederhart is een afgrond
waarin je altijd vergiffenis vindt...*

— HONORÉ DE BALZAC

1

Trondheim, juni 1898

De dubbele deur zwaaide open en er ging een geroezemoes door de grote zaal toen Karl en Cecilia Winther binnenkwamen. Cecilia staarde naar de bewonderende blikken en opgetogen gezichten. Haar be kroop het gevoel dat een kleurrijk schilderij zich aan haar openbaarde. Ze zag vrouwen in zijde en taf, die kostbare sieraden droegen. De mannen hadden stijve boorden en netjes getrimde snorren. Een geur van par-fum en tabak, lelies en aftershave kwam haar tegemoet.

Lichtjes kneep ze in Karls arm en ze ving zijn warme, liefdevolle blik op. Wat zag hij er knap uit, in zijn rokkostuum met glanzende revers. In het knoopsgat had hij een karmozijnrode roos gestoken – een *Rose du Roi*. Op hun bruiloft had hij zo'n zelfde bloem gedragen en het ontroerde haar dat hij zich dat kleine detail herinnerde. Bloemen waren haar hobby en passie. Karl kon daarentegen nauwelijks rozen van tulpen onderscheiden. Hij vond tuinieren net zo opwindend als zij zijn bedrijf vond.

Niet te geloven dat het al een kwart eeuw geleden was dat ze elkaar eeuwige trouw zwoeren in het stenen kerkje in Shere, in het graafschap Surrey, waar ze was opgegroeid. Ze was de oudste dochter van Lord Ashmore en op dat moment achttien jaar oud. Tien jaar jonger dan Karl, een ambitieuze zakenman uit het kleine, haar onbekende Noorwegen. Haar vader, die overwoog zaken te doen met de jongs Winther, had

hem uitgenodigd om vanuit Londen naar het jaarlijkse jachtfest op Oaktree Manor te komen. De jongeman zat mooi te paard en was een stabiele schutter. Cecilia wist niet wie er het eerst voor hem viel: zij of haar vader. Karl zelf gooide alle conventies overboord en vroeg haar de eerste avond al ten huwelijk. Uiteraard weigerde ze, maar ze liet wel doorschemeren dat hij het opnieuw kon proberen zodra er een fatsoenlijke periode verstreken was. Vier maanden later werd de verloving aangekondigd in *The Times* en in juni van het jaar daarop trouwden ze.

Eerst waren ze naar Rome gereisd, 'de eeuwige stad', waar ze elkaar beter hadden leren kennen. Karl liet Cecilia zien wat liefde was, en ze was verbaasd geweest over het gemak waarmee ze zich aan hem overgaf. Urenlang hadden ze in elkaars armen gelegen en gepraat over het leven dat ze samen zouden opbouwen. Karl had haar beloofd dat ze zich altijd veilig en geliefd zou voelen. Hij had geen idee hoeveel dat voor haar betekende. Ze had hem niets verteld over haar jeugd en was dat ook niet van plan. Discretie was een deugd die hoog in het vaandel stond bij de familie Ashmore. 'Je moet een steun zijn voor je man, geen last,' had haar moeder haar op het hart gedrukt voor ze afreisden.

In de zomerse warmte van Rome waren de sombere gedachten ver weg geweest. Haar ouders, haar zus en het donkere, tochtige landgoed in Engeland werden al snel een verre herinnering. Cecilia had zich een ander mens gevoeld en vergaapte zich aan de terrassen met sinaasappelbomen, de kleurrijke was die tussen de huizen te drogen hing en de smalle, met kasseien bestrate steegjes waar kinderen speelden en honden blaften. Ze hield van de pleinen, de vele kerken en kapellen, de bruggen en de Tiber, die daar lui onderdoor stroomde. Ze hadden sterke espresso gedronken in een café op het Piazza Navona midden in het hart van de wereld. Ze hadden de duiven ge-

voerd en *gelato* gegeten en Karl had haar overgehaald om de Spaanse Trappen tot boven toe op te lopen, ook al was het snikheet geweest en schuurden haar schoenen. Haar nieuwe zijden kousen zaten naderhand vol gaten.

De zoele avonden hadden ze al slenterend in de parken doorgebracht, de fonkelende sterrenhemel hun dak. Karl vertelde over het magische noorderlicht dat 's winters bij hem thuis de hemel verlichtte en over zomernachten waarin het nooit donker werd. Cecilia keek ernaar uit om haar nieuwe thuisland te zien. Maar voor ze naar Noorwegen vertrokken, had ze voor de zekerheid toch maar een muntje over haar schouder gegooid in de Trevi-fontein, om er zeker van te zijn dat ze op een dag zou terugkeren.

Waar waren de jaren gebleven? Het voelde als de dag van gisteren dat ze aan land was gestapt in Trondheim, een kleine Noorse kustplaats, waarvan ze nauwelijks had geweten waar het lag. Ze kon de naam ervan niet eens uitspreken. Ze kreeg de scherpe r nog steeds niet duidelijk over haar lippen. Die zou haar altijd blijven verraden als de buitenlander die ze was.

Trondheim was een rustig stadje met brede straten en gesloten luiken. De wind blies altijd vanuit de fjord en deed haar huiveren. Het was zo ver van Rome verwijderd als je je maar kon voorstellen, en in het begin dacht Cecilia dat ze aan het einde van de wereld was terechtgekomen. Een uithoek van Gods schepping. Het onherbergzame klimaat, de duisternis in de winter, het deed iets met de mensen die er woonden: ze waren opgewekt in de zomer en somber in de winter. Zo voelde het tenminste als de herfststormen de laatste bladeren van de bomen waaiden en de wereld naakt en koud achterlieten.

Met de grootst mogelijke toewijding en vreugde had Cecilia de taak van echtgenote op zich genomen, en later de rol van moeder. Ze had een warm en gezellig honk gecreëerd, een vei-

lig thuis voor de kleine familie, en een aparte salon waar vrouwen en mannen van goede komaf belangrijke onderwerpen bespraken en waar vrijuit geroddeld kon worden. Dat laatste was net zo belangrijk als het eerste. ‘Als je de juiste kennis hebt over de juiste mensen, is het leven veel gemakkelijker, Cilla!’ zei haar moeder, lady Ashmore, altijd. Als de vrouw van Karl Winther en als Britse van adellijke komaf werd Cecilia al snel de *leading lady* van Trondheim. Een positie die privileges en macht met zich mee bracht, maar ook een grote verantwoordelijkheid. Alles wat ze deed, deden de andere vrouwen na. Cecilia moest toegeven dat ze daar weleens heimelijk om moest lachen.

Zelf was ze het gelukkigst in de rozentuin van Rosenlyst, hun buitenhuis in Lade, terwijl Christian en Karl tennisten – een sport die ze had meegenomen uit Engeland – Fredrik in een tuinstoel lag te lezen en Rose piano speelde in de woonkamer. Al werd dit jaar het hoofdgebouw van Rosenlyst gerenoveerd en moesten ze helaas de zomer in de stad doorbrengen. Cecilia zuchtte.

Maar hier in de stad aan de rivier, tussen de bergen en de fjord, was ze weer zichzelf geworden na de afschuwelijke gebeurtenis destijds thuis in Surrey. De Ashmores waren er voor het leven door getekend, en sindsdien was elk van hen op zijn eigen manier weggevlucht.

Toch vergat Cecilia nooit de weken in Rome. Die bewaarde ze in haar hart. De laatste tijd was het verlangen om er terug te keren steeds sterker geworden. Misschien doordat de kinderen nu volwassen waren en haar niet meer nodig hadden? Ze moest de leegte die zij achterlieten, opvullen. De gedachte dat ze niet in de buurt waren, maakte haar rusteloos. Waar zou ze haar tijd mee vullen? Ze richtte zich als vanzelf op haar man. Hij had een liefdevolle steunpilaar nodig, een veilige haven waar hij rust kon vinden na een drukke werkdag. En zij zorgde er-

voor dat hij die kreeg. Het was nu tijd om terug te gaan naar hoe het was geweest voordat ze kinderen kregen. De vonk van toen kon ze zonder twijfel weer aanwakkeren, want die gloeide nog steeds. Die was alleen verwaarloosd, verdrongen en vergeten tussen de dagen, weken en jaren die voorbij waren geraasd.

Hun zilveren huwelijksjubileum markeerde voor hen de aanzet tot een nieuw tijdperk. En waar kon je beter daaraan beginnen dan in Rome? Dit voorjaar had ze Karl voortdurend hints gegeven dat ze terug moesten gaan naar Italië. Keer op keer had ze hardop herinneringen opgehaald aan alles wat ze daar hadden gezien en gedaan. Soms had ze een krant met een reisgids zogenaamd achteloos open op de salontafel laten liggen. Ze had hem zelfs voor zijn vorige verjaardag een speciale editie van Hawthornes *The Marble Faun* cadeau gegeven, met prachtige beschrijvingen van Italië. Ze had er zoveel over gezegd dat Rose uiteindelijk met haar ogen rolde en verkondigde dat ze er nooit echt heen hoefde, want ze kende de stad al door alle verhalen van haar moeder. ‘Het is alsof ik er zelf al ben geweest.’

Karl had gelachen en Cecilia beloofde haar op een dag mee terug te nemen naar het café op het plein. Ze zouden weer arm in arm door een van de parken lopen en een ijsje eten onder de sterrenhemel. Cecilia kreeg kriebels in haar buik bij de gedachte dat ze misschien binnenkort zouden gaan. En dat dacht ze niet zomaar. Karl deed de laatste tijd erg geheimzinnig. Onlangs had ze hem uit Bennett Reisbureau zien komen. Ze was daar in ieder geval vrij zeker van, ook al zag ze het van veraf, vanuit haar rijtuig. Toen ze elkaar later die dag thuis zagen, had hij haar duidelijk opgedragen niet in zijn papieren te neuzen. Alsof het ook maar in haar op zou komen om zoiets te doen. Ze was eigenlijk best wel beledigd toen hij het zei.

Het verzoek had ook nare herinneringen en gevoelens bij haar opgeroepen. Daardoor had ze gemengde gevoelens gehad bij het voorbereiden van het feest. Onwillekeurig moest ze weer denken aan de misverstanden, de ruzies, de slechte dagen, die alle gelukkige dreigden te overschaduwden. Ze had namelijk één keer in zijn papieren gekeken, ook al was dat niet haar bedoeling geweest. De brief was gewoon op de grond gevallen toen ze in de bibliotheek een boek van de bovenste plank pakte. De gedachte aan de schok van destijds, toen ze zich realiseerde van wie hij was en wat dit betekende, deed haar nog steeds de rillingen over de rug lopen. Ze had nooit gedacht dat zoiets juist haar en Karl zou overkomen. Hun band was altijd hecht geweest, toch?

In de weken die volgden had ze niet geweten hoe ze zich moest gedragen, wat ze met zichzelf aan moest of hoe ze om moest gaan met de woede en het verdriet die in haar waren opgekomen. Ze had niemand om haar wanhoop mee te delen en voelde zich eenzaam omdat de persoon tot wie ze zich normaal gesproken zou wenden, juist de persoon was die haar had verraden. Dus deed ze wat haar opvoeding haar voorschreef: ze onderdrukte de pijnlijke gevoelens en gedachten, en deed net of ze er niet waren. Ze moest gewoon nog attenter worden als echtgenote, nog liefdevoller als moeder, nog gracieuzer als gastvrouw. De familie Winther hoorde een volmaakt gelukkig gezin te zijn en het was haar verantwoordelijkheid om daarvoor te zorgen.

Lopend door de zaal knikten Karl en Cecilia naar links en naar rechts. Ze namen alle felicitaties van de gasten in ontvangst. Cecilia was erg tevreden. Het was een grootse entree geweest, precies zoals ze zich die had voorgesteld. Onvergetelijk voor hen en hopelijk even onvergetelijk voor iedereen die erbij was. Het feest was de grootste sociale gebeurtenis van de zomer

– misschien wel van het jaar – in Trondheim en er zou nog dagen en weken over worden nagepraat. Alles was zorgvuldig gepland. Van de rode looper bij het bordes tot de hemelhoog glinsterende champagnetoren die de gasten opwachtte toen ze de zaal binnenkwamen. Sigrun en de dienstmeisjes hadden het huis van kelder tot zolder geschrobd. Alle tapijten waren uitgeklopt, alle meubels en zilverwerk gepoetst.

Cecilia wierp een snelle blik op de ramen die uitzicht boden op Kjøpmannsgaten. Tussen de zware fluwelen gordijnen door ontwaarde ze een paar toeschouwers aan de overkant op de stoep. Een uitgewaaierd groepje mensen. Het was niet meer zoals vroeger, toen de straat nog Søgaden heette en kinderen en volwassenen zich moesten verdringen om een glimp op te vangen van de prachtige jurken en fantasierijke kapsels. In die tijd wapperden er vlaggen aan elke mast en was er licht en leven in elk huis. De stad, de mensen en de handel bloeiden en de schepen lagen opeengepakt in de rivier.

De herinnering aan de vergane glorie maakte haar weemoedig. Zij en haar man waren de laatste overblijfselen van het oude Søgade-patriciaat. Karls voorouders waren immigranten uit Flensburg, die halverwege de achttiende eeuw naar Trondheim waren gekomen. Ze vormen een machtig koopmansgeslacht dat hun rijkdom had opgebouwd met houthandel en scheepvaart. Karl was begin twintig toen zijn vader stierf en sindsdien had hij het handelsbedrijf Winther met vaste hand geleid. Toen aan het eind van de jaren 1870, slechts een paar jaar nadat Cecilia naar Trondheim was verhuisd, de recessie veel van de grote kooplieden en handelshuizen trof en een golf van faillissementen de stad overspoelde, was Karl een van de weinigen die het hoofd boven water had weten te houden. Het waren slappe tijden, maar hij had niet al zijn geld op één paard gezet. Hij durfde te breken met tradities en had een nieuwe aanpak gekozen. Groothandel in kruidenierswaren, granen en

zout. Uitvoer van koper en zwavelpyriet. Aandelen in een aantal banken en industriële bedrijven. En investeringen in onroerend goed. Hij sprak regelmatig over de nieuwe en uitdagende wereld die hun kinderen te wachten stond. De kinderen, vooral hun oudste zoon, vonden het maar wat spannend. Maar Cecilia bleef sceptisch. Vroeger *was* het beter – het was niet alleen maar iets wat de mensen zeiden.

Ze waren gezegend met drie kinderen. Christian August was de oudste en was onlangs getrouwd met Ellinor Bendixen, de dochter van een koopman uit Kristiania, zoals Oslo toen nog heette. Daarna kwam Fredrik, die net terug was van een halfslachtige poging om architectuur te studeren in Kopenhagen. En dan was er nog Rose, zeventien jaar oud en koppig, om niet te zeggen obsessief. Eigenlijk niet anders dan Cecilia zelf als kind. *Wilskrachtig*, had Lord Ashmore haar destijds genoemd, en hij had het laten klinken als een goede eigenschap. Cecilia daarentegen was daar niet zo zeker van. Koppigheid was een gevaarlijk trekje in een jonge vrouw en kon gemakkelijk haar eigen geluk en dat van haar familie in de weg staan.

Volgens Rose had liefdesverdriet Fredrik naar huis gedreven, maar daar had hij zelf met geen woord over gerept. Het was moeilijk om te weten wat de waarheid was, want Rose en haar broer ontweken elkaar. Bovendien luchtten de jongvolwassenen hun hart niet meer bij hun moeder, zoals ze vroeger nog deden. Cecilia moest toegeven dat dit soms pijn deed, het besef dat ze haar niet meer op dezelfde manier nodig hadden als voorheen, en nu steun en geborgenheid – en ook liefde – zochten bij anderen.

Het afgelopen jaar waren Rose, Karl en zichzelf met zijn drieën geweest. Soms was het een uitdaging, vooral als Karl op zakenreis was en zij alleen achterbleef met haar dochter. Rose sloot zich vaak op in haar kamer en de paar keer dat ze in de wél woonkamer kwam, was ze nog steeds niet aanwezig. Elke

keer viel het Cecilia weer op dat eenzaamheid nooit sterker voelde dan in gezelschap van anderen. Ze kon de leegte soms gewoon snijden. Alle eenzame uren die ze alleen in de salon doorbracht met een borduurwerkje of een boek in haar handen. Wat was het stil. Geen gestamp op de trap of dichtslaande deuren. Ze had de jongens altijd berispt als ze lawaai maakten en gevraagd of het wat zachter kon. Als ze toen had geweten hoe erg ze het zou gaan missen... Christian die altijd onrustig was aan tafel, Fredrik die met zijn gedachten ergens anders zat. Ze moest niet vergeten het haar kinderen te vertellen als ze zelf ouders werden. Dat ze datgene wat hen het meest irriteerde, op een dag zouden gaan missen. Maar nu was haar familie weer bij elkaar en ze kon zich niets fijners wensen. Familie betekende alles voor haar. Het was het kloppende hart, de ademende longen, de ruggengraat van haar leven. Zonder haar familie zou ze niet overleven.

Tussen de gasten zocht ze naar haar dochter. Eindelijk zag ze haar, maar ze kon haar blik niet vangen. Uiteraard had Rose haar aandacht niet bij haar. Sinds haar debuut in de sociale scene vorig jaar was haar dochter gecharmeerd van een stuk of wat jongemannen en ze stak dat niet onder stoelen of banken. Cecilia had haar er ontelbare keren aan moeten herinneren hoe een jong meisje zich behoorde te gedragen. Je moest jongemannen geen valse hoop geven door met ze te flirten, maar Rose luisterde niet. Gelukkig was ze nog niet in de problemen gekomen, maar Cecilia keek uit naar de dag waarop Rose veilig en wel getrouwd zou zijn.

De afgelopen weken had Rose gedweept met Didrik, de zoon van groothandelaar Schröder. Ze ging zo vaak als ze kon langs bij zijn zus Dorothea. Cecilia twijfelde er niet aan dat Didrik haar daar het hof maakte. Zodra dit feest voorbij was, moest ze daar een eind aan zien te maken, voordat er iets gebeurde waar ze allemaal spijt van zouden krijgen. Hoewel

Schrøder een aanzienlijk fortuin had verdiend met de verkoop van allerlei snuisterijen, was zijn zoon geen goede partij voor Rose.

Cecilia schrok toen magere, koude vingers haar arm vastgrepen. Ze keek opzij en staarde recht in de doordringende staalgrijze ogen van de weduwe Mathilde Skjønberg.

‘Gefeliciteerd, lieverd.’ De weduwe liet zich op beide wangen kussen. ‘Het is gewoonweg betoverend, Cilla. Zelfs het weer zit mee. Je moet wel heel tevreden zijn.’

Strepen zonlicht vielen door het raam op het haar van de oudere vrouw, waardoor het meer wit dan grijs leek. Het leek alsof er een lief omaatje naast haar stond, maar Cecilia wist wel beter. Er was helemaal niets oma-achtigs aan Mathilde Skjønberg, Tilda voor vrienden. Karl noemde haar altijd de poppenspeler van Trondheim. ‘Wij zijn de marionetten en zij trekt aan de touwtjes,’ had hij ooit gezegd, uiteraard met een guitige twinkeling in zijn ogen. Karl en Tilda waren tenslotte familie van elkaar, zij het verre familie, en Tilda was Christians peet-tante. Maar Cecilia wist dat Karl het wel degelijk meende. Tilda was een van de rijkste weduwen van Trondheim en ze straalde een autoriteit uit waardoor zelfs volwassen kerels ineenkrompen tot jongetjes in korte broeken.

Tilda tuitte haar lippen en hief haar kin iets op. ‘Ik was minder onder de indruk van die arme halfnaakte kerel die ons verwelkomde toen we aankwamen. Hij zag er niet erg op zijn gemak uit, zoals hij daar stond.’

‘Halfnaakt, Tilda?’ Cecilia wierp een snelle blik om zich heen. Had iemand Tilda gehoord? Ze fluisterde: ‘Ik begrijp niet wat je... o, de fakir.’

Cecilia had zelf ook haar teleurstelling moeten wegslikken toen hij eerder die dag opdook. Ze had iets exotischers verwacht. Iemand met een bronzen gloed op de huid en zo’n wijde broek aan. Blote voeten. Zoiets! In plaats daarvan stond

er een nogal dikke vent met een zwaar Trøndelag-dialect op de stoep. Hij had dan wel een tulband op zijn hoofd, maar dat was dan ook het enige wat haar deed denken aan de Indiase fakir die ze jaren geleden een keer in het Hjorten-theater had gezien. Ze was zo onnozel geweest de koetsier te vertrouwen. Hij had beweerd dat hij 'connecties' had in die kringen.

De ingehuurde butler deed gelukkig wel goed werk. Hij was deze avond verantwoordelijk voor zowel de champagnetoren als het serveren van de wijn. Hij beriep zich op zijn Britse afkomst, maar toen ze hem voor het feest in het Engels had aangesproken, leek hij er niet veel van te begrijpen.

'Maak je verder maar geen zorgen over die fakir,' stelde Tilda haar gerust, maar ze had Cecilia al op de kast. Dat was typisch Tilda. Eerst verpestte ze de stemming en daarna bagatelliseerde ze de situatie weer. Cecilia vermoedde dat dit haar manier was om iedereen alert te houden. Er was geen sterveling in de stad die niet de goedkeuring van Mathilde Skjønberg zocht en Cecilia was een van hen. Dat wilde ze wel toegeven.

'Het wordt een geweldig feest, Cilla,' ging Tilda verder. 'Of liever gezegd, dat is het al. Kijk eens om je heen. Iedereen die iets betekent in deze stad is er. En Ellinor lijkt zich ook te vermaken, toch?'

Haar schoondochter stond een eindje verderop, samen met Christian en hun vriend Høirup. Ellinor had haar kastanjebruine haar in lieflijke krullen laten kappen. Daardoor zag ze er jonger uit dan ze was. De champagnekleurige jurk van taf en zijde stond haar goed en Cecilia constateerde tevreden dat hij strak om haar middel zat. Volgens haar schoondochter moesten jurken en gewaden in de taille wat losser zitten en comfortabel zijn om te dragen. Er was een nieuwe beweging in de hoofdstad, had ze uitgelegd, die korsetten en hoge hakken in de ban wilde doen. Cecilia snoof. Een stoel mocht comfor-

tabel zitten. Maar een jurk? God had vrouwen toch niet voor niets een smalle taille gegeven? Ze wierp een snelle blik op haar eigen, speciaal voor de gelegenheid gemaakte jurk van groen brokaat met geborduurde steentjes erop. Ze had korte mouwen en zowel aan de voor- als achterkant een lage halslijn.

Haar nek tintelde en ze keek om zich heen. Karl stond vanaf de andere kant van de kamer naar haar te kijken. Zijn scheve glimlach liet een golf van warmte door haar heen stromen en hij knipoogde veelbetekenend naar haar. Ja hoor, de vonk was er nog steeds.

‘Natuurlijk doet ze dat,’ antwoordde ze kort op Tilda’s vraag. ‘Ellinor voelt zich meestal wel thuis bij feestelijke gelegenheden.’

In de herfst van het jaar ervoor was Christian naar huis gekomen om hun over Ellinor te vertellen. Ze was zo anders, had hij gezegd. Frisser en veel levendiger dan andere vrouwen die hij had ontmoet. Ellinor genoot van lange wandelingen in het bos en in de bergen. Ze was zelfs geïnteresseerd in politiek en werkte in de winkel van haar vader. Cecilia en Karl hadden elkaar fronsend aangekeken. Al sinds hij een dreumes was, had hun oudste zoon vrouwen weten te charmeren met zijn chocoladebruine ogen en zijn scheve glimlach, die als twee druppels water op die van zijn vader leek. Nooit was hij er evenwel in geslaagd een keuze te maken uit de vele mooie huwbare dames in de stad. Maar nu was hij betoverd.

Waar Rose Cecilia’s koppigheid en Karls wilskracht had geerfd, had Christian zijn vaders levenslust en optimisme meegekregen. Maar waar Karl vond dat je alleen met hard werken je doelen bereikt, verwachtte Christian de dingen op een presenteerblaadje aangereikt te krijgen. Dit leidde vaak tot verhitte discussies tussen vader en zoon.

Christian had duidelijk gemaakt dat Ellinor de vrouw was met wie hij wilde trouwen. Hij had zijn handen gebald en zijn

kaken op elkaar geklemd, alsof hij weerstand verwachtte. Cecilia was sceptisch geweest. Ze hield niet van die moderne vrouwen. Ze hield ook niet van de nouveau riche. Ze voelde zich ongemakkelijk bij hen in de buurt. Er waren niet voor niets regels en gebruiken. Die maakten de interactie tussen mensen voorspelbaar. Wat had het voor zin om alles wat al eeuwenlang vaststond, overboord te gooien?

Maar tot Cecilia's verbazing had Karl niet geprotesteerd en ook geen lastige vragen gesteld. Hij was waarschijnlijk blij dat zijn zoon eindelijk tot rust leek te komen. Misschien zou hij nu een verantwoordelijke volwassen man worden? En ze was ook wel blij voor haar zoon, maar ook enigszins bezorgd om hem. Ellinor leek in niets op de vrouw die Cecilia zich voor haar zoon had voorgesteld: een hoog opgeleid, jong meisje uit een goede familie in hun eigen sociale kring. Een bedeesd en vriendelijk meisje, had ze voor ogen gehad, dat wist hoe ze een groot huishouden moest runnen en haar man behagen. Een vrouw die de regels kende over wat wel en wat niet gepast was, en die niet geïnstrueerd of op haar plaats gezet hoefde te worden.

Ze had gehoopt dat Christian haar en Karl om advies zou vragen als hij aan een vrouw toe was en zich wilde settelen. Als hij het haar had gevraagd, had ze in haar bak met visitekaartjes kunnen zoeken en haar zoon een stapel goed gekwalificeerde, huwbare kandidaten kunnen voorleggen. Maar dat was natuurlijk ijdele hoop. Christian had altijd gedaan wat hij wilde. Maar zijn belangstelling voor een vrouw die geïnteresseerd was in politiek en in het buitenleven, en die bovendien winkelbediende was, shockeerde haar nog steeds. Wat moest ze in hemelsnaam tegen haar vriendinnen en andere kennissen zeggen? Gelukkig wilde het jonge stel zich in Kristiania vestigen, ver verwijderd van Trondheim, dan kon ze de waarheid tenminste wat verbloemen.

De uitnodiging voor de bruiloft was kort na de kennis-making uitgestuurd: 'De heer en mevrouw Bendixen hebben het genoegen u in maart voor de feestelijke huwelijksvoltrekking in Kristiania uit te nodigen.' Dat had Cecilia verbaasd. Maart was een volstrekt onvoorspelbare maand, geen winter en geen lente. Waarom zou iemand in hemelsnaam die maand als decor kiezen voor zoets romantisch als een bruiloft?

Natuurlijk viel er natte sneeuw toen ze in de hoofdstad uit de trein stapten. Christian had ze verwelkomd in een wolfs-vacht die er zo woest uitzag, dat ze even gevreesd hadden dat hij hen ging aanvallen. Ellinors familie runde de grootste en bekendste bontwinkel van Kristiania. Bendixens Pels in Kirke-gaten had veel grote namen op zijn klantenlijst staan, waar-onder poolreizigers en zelfs leden van het Koninklijk Huis. Alle drie hun dochters hielpen mee in de zaak. Het was een fami-liebedrijf, had Christian benadrukt, alsof dat als verzachtende omstandigheid moest gelden. Toen begreep Cecilia het. Na-tuurlijk moest het een winterbruiloft zijn! Hoe moest de fami-lie Bendixen anders van de gelegenheid gebruikmaken om hun koopwaar aan de man te brengen?

De eerste ontmoeting met haar schoondochter had de toch al dubbele gevoelens van Cecilia tegenover de uitverkorene van haar zoon versterkt. Ellinor was zonder twijfel betoverend, fris, glimlachend en leuk, en wat ze aan uiterlijk miste, maakte ze zeker goed met haar karakter. Ze had zich zo ongeveer op Ce-cilia gestort en haar op beide wangen gekust. Maar Cecilia had de eigenschap 'leuk' nooit bijzonder interessant gevonden. El-linor was zowel luidruchtig als eigenzinnig, en ze deinsde er ook niet voor terug om Christian op zijn nummer te zetten. Wanneer was dat in vredesnaam in de mode gekomen? Cecilia begreep niet hoe Ellinor erin slaagde ook maar één bontjas te verkopen. Zijzelf zou in ieder geval niet door zo'n onstuimige, recht-voor-z'n-raap winkelbediende geholpen willen worden.